

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. П., 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Богдан Здр. Велев

при участието на секретаря Наташа Т. Динева
като разгледа докладваното от Богдан Здр. Велев Административно наказателно дело № 20211720201342 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление № 3796а-224 от 09.07.2021г., издадено от Началник на Второ РУ-П. на В. С. К. ,на основание чл.80 т.5 от ЗБЛД е наложено административно наказание глоба в размер на 50лв. за нарушение на чл.6 от ЗБЛД.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от наказаното лице ,в която се тълкува сочената като нарушена законова разпоредба,а от изложените становища в жалбата следва,че процесния личен документ е бил представен,тъй като от него са били снети личните данни на страната-жалбоподател.

Жалбоподателят е призован на посочения в жалбата адрес,не се явява,не изпраща представител.

Въззиваемата страна,редовно призована,не изпраща представител.

Съдът прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.84 от ЗАНН, във вр. с чл.14 и 18 от НПК, както и доводите на страните,и намира за установено следното:

На 27.06.2021г. от ст.полицай от Второ РУ П. е съставен акт за установяване на административно нарушение, в който е отразено, че на 27.06.2021г. около 11:00 часа в град П., кв. Църква, ул. "Димитър Рибарски" при извършена полицейска проверка от униформен служител за установяване на самоличност съгласно функционалните задължения по ЗМВР, при поискване на документ за самоличност, страната-жалбоподател не е представил лична карта или друг документ, установяващ самоличността му.

На страната-жалбоподател е ангажирана административно наказателната отговорност по чл.80, т.5 от Закона за българските лични документи, според която наказателна разпоредба се налага административно наказание на лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица, при което е наложено наказание в минимален законов размер, поради което не следва да се изследва приложението на правилата за индивидуализация на административното наказание.

Гореизложената фактическа обстановка съдът прие за установена по несъмнен начин, като взе предвид показанията на свидетелят Д. Д. ГР. -

актосъставител, който поддържа в съдебно заседание констатациите, обективирани в АУАН, АУАН.

Съобразно установената фактическа обстановка, от правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок от легитимирано лице, а разгледана по същество се приема за основателна.

Съдът намира, че в хода на производството, завършило с издаване на оспореното наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на императивните правила, регламентиращи съставянето на АУАН, имащи за последица отмяна на оспореното наказателно постановление на процесуално основание, без да бъде разглеждан спора по същество.

АУАН е съставен в нарушение на разпоредбата на чл. 43, ал. 2 ЗАНН, тъй като отказът на нарушителя да подпише акта е бил удостоверен, с подписа на свидетеля, вписан в акта за установяване на административно нарушение по чл. 42, т. 7 ЗАНН, който е присъствал при установяване на

нарушението.

По този начин съществено е била опорочена процедурата по съставянето на акта за установяване на административно нарушение.

Обстоятелството, че свидетелят по чл. 43, ал. 2 ЗАНН следва да бъде различен от свидетеля по чл. 42, т. 7 ЗАНН се извежда от буквалното тълкуване на цитираните правни норми и съпоставянето им една с друга, доколкото ако би било допустимо свидетелят при установяване на нарушението да бъде и свидетел при отказа на наказаното лице да подпише акта, то разпоредбата на чл.43, ал. 2 ЗАНН не би изисквала да бъдат посочвани името и точния адрес на свидетеля, предвид това, че самата норма на чл. 42, т. 7 ЗАНН изисква като задължителен реквизит на АУАН да бъдат посочени тези данни и не би било необходимо същите да се посочват втори път.

В теорията и съдебната практика многократно е било посочвано, че за да не възникнат съмнения в обективността и безпристрастността на актосъставителя и в истинността на отразеното от него в обстоятелствената част от акта, то свидетелят по чл.43 ал.2 от ЗАНН следва да е лице, различно от свидетелите по чл.40 ал.1 и ал.3 от ЗАНН като нарушението на това правило представлява процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на оспореното наказателно постановление.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

*Отменя наказателно постановление № 3796а-224 от 09.07.2021г., издадено от Началник на Второ РУ-П. с което на В. С. К.,гр.П.,ул. "Опълченска"№8,с ЕГН *****,на основание чл.80 т.5 от ЗБЛД е наложено административно наказание глоба в размер на 50лв. за нарушение на чл.6 от ЗБЛД.*

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____

